

การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยโดยใช้ชุดแบบฝึกทักษะการเขียน
ภาษาไทยของนักเรียน ชั้นปีที่ 3 โรงเรียนบ้านนาสะไมย์
ตำบลนาสะไมย์ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร

Developing Writing Skills in Thai Using the Writing Skill Set
Thai Language of 3th Year Students of Ban Na Samai School
Ban Na Samai Sub-District Mueng District
Yasothon Province

ธรรศพร เคยชิน

Thatsaphon Khoeichin

วิภาชน์ เทศน์ธรรม

Wipat Thattham

พีรพงษ์ แสนสิง*

Pirapong Saensing

e-mail: kheychinsuphatra@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านนาสะไมย์ เป็นการศึกษาเชิงปริมาณและกึ่งทดลอง การศึกษาครั้งนี้ใช้ประชากรทั้งสิ้น จำนวน 120 คน มาศึกษาโดยการศึกษาค่าพารามิเตอร์ (parameter) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) ทั้งนี้เพราะผู้ให้ข้อมูลสารสนเทศมีจำนวนพอเหมาะและสามารถเข้าถึงได้ทั้งหมด ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียน มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) = $84.35/82.88$ ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยนักเรียนมีคะแนนทดสอบก่อนเรียน เฉลี่ยเท่ากับ 29.20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 48.67 และนักเรียนมีคะแนนทดสอบหลังเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 50.0 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 82.88 มีความก้าวหน้าทางการเรียนคิดเป็นร้อยละ 34.21 ความพึงพอใจของนักเรียน มีอยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.02$, S.D. = 0.72)

คำสำคัญ : การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทย, นักเรียนชั้นปีที่ 3,
โรงเรียนบ้านนาสะไมย์

Abstract

The research is part of the development of Thai language learning and teaching for third-grade students at Ban Na Samai School. It is a quantitative and quasi-experimental study. The research involved a total of 120 participants, with the study focusing on parameters and standard deviations, as the sample size was sufficient and accessible. The findings revealed that the effectiveness of the Thai writing skill exercises had an efficiency ratio (E1/E2) of 84.35/82.88, meeting the set criteria. The students' learning achievement after the lessons was higher than before, with an average pre-test score of 29.20, equivalent to 48.67%, and an average post-test score of 50.0, equivalent to 82.88%. The progress in learning was calculated at 34.21%. Student satisfaction was at a high level ($\mu = 4.02$, S.D. = 0.72).

Keywords : Development of Thai writing skills, 3rd year students,
Ban Na Samai School

บทนำ

คนส่วนใหญ่ได้ยินคำว่า “ไทยแลนด์ 4.0” บ่อยมาก หลายคนก็ติดตามดูว่ามันคืออะไร และก็มีหลายหน่วยงานนำไปขยายความในองค์กรของตัวเองแล้วต่อด้วย 4.0 เช่น เกษตร 4.0 อุตสาหกรรมอาหาร 4.0 การท่องเที่ยว 4.0 อื่น ๆ อีกหลาย 4.0 ดูเหมือนว่าอะไร ๆ ก็ 4.0 มั่นทนสมัยดี การศึกษาก็เช่นเดียวกัน ไม่น้อยหน้ากว่าหน่วยงานอื่น ๆ ก็ประกาศการศึกษา 4.0 หลายคนก็ให้ความเห็นไปต่าง ๆ นานาตามความรู้สึกของตนเอง ก่อนที่จะพูดถึงการศึกษา 4.0 ต้องทำความเข้าใจก่อนว่าไทยแลนด์ 4.0 คืออะไร มีความเป็นมาอย่างไร ไทยแลนด์ 4.0 เป็นโมเดลในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศที่มีมาไม่น้อยกว่า 50 ปี โดยในปี พ.ศ. 2504 เริ่มมีแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับแรก การเข้าสู่ไทยแลนด์ 4.0 เป็นการเข้าสู่ยุคที่ประเทศไทยต้องมีนวัตกรรมเป็นของตนเอง ไม่ต้องพึ่งจากต่างชาติ ซึ่งเป็นโจทย์ที่ท้าทายสูงมาก ทำอย่างไรเราจะพัฒนานวัตกรรมเป็นของตนเองได้ทั้ง ๆ ที่เรามีทรัพยากรที่มีอยู่ในประเทศมากมาย เช่น ข้าว ยางพารา แร่ ผลผลิตทางการเกษตรอื่น ๆ เราทำอย่างไรที่จะมีผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับเรื่องข้าวที่มากกว่าอาหารประจำวัน เราทำอย่างไรที่จะมีผลิตภัณฑ์ยางพารา นอกเหนือจากน้ำยางพารา หรืออื่น ๆ ที่

เป็นนวัตกรรมของเรา เราเคยมีวิทยุ โทรทัศน์ยี่ห้อธานินท์ ซึ่งเป็นของคนไทยผลิตโดยคนไทย แต่เสียดายไม่ได้ต่อยอดและต้องปิดตัวเองไป ถึงเวลาที่ทุกภาคส่วนต้องเข้ามาช่วยระดมความคิดในการพัฒนาประเทศให้เข้าสู่ไทยแลนด์ 4.0 ฉะนั้นแต่ละกระทรวงจึงมีสโลแกนของตัวเองต่อด้วย 4.0 กระทรวงศึกษาเองก็มีสโลแกน “การศึกษา 4.0” ส่วนรายละเอียดผู้เขียนเองก็ไม่เห็นแผนแม่บทว่าจะเดินอย่างไร การศึกษา 1.0 เป็นยุค พ.ศ. 2503 หรือเราเรียกว่า หลักสูตร 2503 (ซึ่งก่อนหน้านี้ตั้งแต่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวตราพระราชบัญญัติประถมศึกษา ในปี พ.ศ. 2464 ส่วนใหญ่จะเป็นการเรียนตามตำรา ไม่ได้กำหนดเป็นหลักสูตร) เป็นยุคที่เน้นให้นักเรียนเกิดทักษะ 4 ด้าน คือ พุทธิศึกษา จริยศึกษา หัตถกรรมศึกษา และพลศึกษา การวัดผลวัดเป็นองค์รวม โดยตัดสินเป็นร้อยละ ใครสอบผ่านร้อยละ 50 ถือว่าผ่าน ต่ำกว่าเป็นการสอบตกต้องเรียนซ้ำชั้น การสอนของครูเน้นการบรรยาย เป็นลักษณะบอกเล่า จดในกระดานหรือตามคำบอก ครูว่าอย่างไรนักเรียนจะเชื่อครูทั้งหมด นักเรียนไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเรียนรู้ ได้ฟังครูอย่างเดียว หนังสือเรียนสำคัญที่สุด สื่อการสอนกระดาน ชอล์ค บัตรคำ รูปภาพ โครงสร้างเวลา 4:3 : 3:2 ประถมต้นเรียน 4 ปี ประถมปลายเรียน 3 ปี มัธยมต้นเรียน 3 ปี มัธยมปลายสายสามัญเรียน 2 ปี สายอาชีพเรียน 3 ปี หลักการ/แนวคิด สนองความต้องการของสังคม เป็นหลักสูตรแบบเน้นวิชา การศึกษา 4.0 จากปัญหาต่าง ๆ ของประเทศไทย เช่น เศรษฐกิจล้มเหลว การเมืองล้มแล้ว สังคมล้มเหลวหรือทุก ๆ ปัญหาที่ล้มเหลวต่างก็โทษการศึกษาล้มเหลว ไทยแลนด์ 4.0 เป้าหมายต้องการให้ประเทศไทยมีนวัตกรรมเป็นของตนเอง แต่หลักสูตรการศึกษาและการจัดการเรียนการสอนของครูตอบสนองเป้าหมายของไทยแลนด์ 4.0 แล้วหรือยัง ทั้ง ๆ ที่มีการเปลี่ยนแปลงและปรับหลักสูตรมาตลอดกว่า 50 ปี ถึงเวลาแล้วที่จะต้องปรับเปลี่ยนกระบวนการจัดการศึกษาของประเทศ เพื่อตอบสนองการสร้างนวัตกรรมของประเทศ โดยกระทรวงศึกษาต้องเป็นผู้นำที่ต้องเดินพร้อมไปกับโรงเรียนที่เป็นหน่วยปฏิบัติโดยตรง ดังนี้ (โพยม จันทร์น้อย, 2564)

1) ต้องกำหนดนโยบายหรือออกกฎกระทรวงนักเรียนต่อห้องต้องไม่เกิน 36 คน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการสอนอย่างจริงจัง ครูสามารถดูแลนักเรียนในการจัดกิจกรรมการสอนได้อย่างทั่วถึง จะออกข้อสอบอัตนัย ครูก็สามารถที่จะตรวจข้อสอบได้ในเวลาที่พอเหมาะ ไม่ใช่ นักเรียนห้องละ 50 ครูดูแลไม่ทั่วถึง ใครไม่สนใจครูจำเป็นต้องปล่อย ปัจจุบันอัตราการเกิดของประชากรน้อยมาก นักเรียนก็ลดลงทุกโรงเรียน ฉะนั้น โรงเรียนสามารถรับนักเรียนได้อย่างเพียงพอ

2) การจัดการความพร้อมของโรงเรียน หมายถึงโรงเรียนทั้งประเทศอย่างน้อยในทุกตำบล หรืออำเภอ หรือจังหวัด ต้องมีความพร้อมเท่าเทียมกัน ทั้งสื่อ อุปกรณ์ ครู อาคาร สถานที่ต้องมีความพร้อมเท่ากัน ไม่ให้เกิดการเปรียบเทียบถึงความแตกต่าง

3) หลักสูตรต้องมีการปรับปรุง อาจจะมีหลักสูตรรายวิชา มีการยกระดับวิชาคอมพิวเตอร์ วิชาเทคโนโลยี มาเป็นวิชาหลัก ไม่ใช่เป็นส่วนหนึ่งของวิชาการงานอาชีพ การเรียนเป็นรายวิชาจะมีข้อดีคือสามารถจะเปลี่ยนรายวิชาได้ทุกปี เป็นวิชาที่โรงเรียนสามารถจัดให้นักเรียนเรียนวิชาที่ทันยุคทันสมัยได้เลย ไม่กำหนดตายตัว

4) ต้องนำสะเต็มศึกษา (STEM Education) และ Active Learning เข้ามาจัดการเรียนการสอนในโรงเรียน คำว่า “สะเต็ม” หรือ “STEM” เป็นคำย่อจากภาษาอังกฤษของศาสตร์ 4 สาขาวิชา ได้แก่ วิทยาศาสตร์ (science) เทคโนโลยี (technology) วิศวกรรมศาสตร์ (engineering) และคณิตศาสตร์ (mathematics) หมายถึงองค์ความรู้ วิชาการของศาสตร์ทั้งสี่ที่มีความเชื่อมโยงกันในโลกของความเป็นจริงที่ต้องอาศัยองค์ความรู้ต่าง ๆ มาบูรณาการเข้าด้วยกันในการดำเนินชีวิตและการทำงาน การจัดการเรียนการสอนของไทยเรา ครูผู้สอนจะสอนแยกส่วน เช่น สอนเคมี ก็เคมีล้วน ๆ ฟิสิกส์ ก็ฟิสิกส์ล้วน ๆ หรือคณิตศาสตร์ก็คณิตศาสตร์ล้วน ๆ ไม่เคยนำมาบูรณาการในชั้นเรียน หลักของนวัตกรรมทั้งหมดเกิดจากการบูรณาการของคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ เป็นส่วนใหญ่ แล้วจึงเกิดนวัตกรรมจนกลายเป็นเทคโนโลยี ต่อมาเมื่อนำการนำเทคโนโลยีมาบูรณาการกับวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ จึงเกิดนวัตกรรมใหม่ต่อยอดไปเรื่อย ๆ ทั้งนี้โดยใช้กระบวนการทางวิศวกรรมในการสร้างนวัตกรรม การสอนให้นักเรียนสร้างนวัตกรรมนั้น ต้องสอนให้นักเรียนรู้แบบโครงการ หรือการสร้างชิ้นงาน โดยในโครงการหรือชิ้นงานนั้น นักเรียนต้องตอบได้ว่ามีคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ หรือเทคโนโลยีเข้ามาเกี่ยวข้องอย่างไร ในอดีตการสร้างชิ้นงานของนักเรียน เราไม่เคยนำวิชา STEM เข้ามาบูรณาการ ตัวอย่างเช่น อดีตการหุงข้าวเป็นวิถีชีวิตประจำวัน แม่บอกให้กรอกข้าว 1 หรือ 2 กระป๋อง ใส่น้ำให้สูงจากข้าวสาร 1 ข้อ หรือแล้วแต่บางคนให้ท่วมหลังมือ การหุงข้าวใช้ไม้พินหรือถ่าน หุงข้าวสุกไม่ดิบสามารถรับประทานได้เสร็จก็จบ แต่เราไม่เคยนำหลักคณิตศาสตร์เรื่องการตวง เรื่องปริมาตร หลักวิทยาศาสตร์ เรื่องความร้อน เข้ามาคิดในเรื่องการหุงข้าว ญี่ปุ่นนำหลักของ STEM มาใช้ในการหุงข้าว โดยใช้หลักของคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เช่น เรื่องของปริมาตร การตวง เรื่องของความร้อน เรื่องของเวลา จนสามารถสร้างหม้อหุงข้าวไฟฟ้าได้สำเร็จ และมีการพัฒนาขึ้นมาเรื่อย ๆ เช่น กำหนดเวลาในการหุงข้าว การอุ่นข้าว การต้มข้าว ฯลฯ หรือขอยกตัวอย่างในชีวิตจริง คนไทยมีการปรุงอาหารต่าง ๆ มากมาย เช่น แกง บ้าง ทำขนมบ้าง บางคนทำอร่อย บางคนไม่อร่อย ขึ้นอยู่กับฝีมือ การปรุงอาหาร หรือขนม

ก็ใช้ความเคยชินในการปรุง เช่น การเหยาะน้ำปลา ใส่น้ำตาล ใส่เกลือ เป็นฝีมือเฉพาะคน แต่ถ้าเรานำหลัก STEM เข้ามาจับ ก็จะทำให้เกิดแฟรนไชส์ (franchise) เป็นของตนเอง ฉะนั้นหลักสูตรต้องกำหนดให้นักเรียนต้องมีโครงการ หรือชิ้นงานที่ตอบโจทย์ STEM ได้ ครูผู้สอนในกลุ่มวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการงานอาชีพ ต้องมีความรู้ ในนำ STEM มาบูรณาการในโครงการ หรือชิ้นงานของนักเรียนได้ ส่วน “Active Learning” เป็นการจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนลงมือปฏิบัติจริง สร้างชิ้นงานเป็นของตนเองได้จริง โดยงานเดี่ยวหรืองานกลุ่ม ซึ่งสอดคล้องกับ STEM ถ้าเป็นวิชาที่เป็นเนื้อหา นักเรียนสามารถที่จะสรุปนำเสนอผลงานของตนเองได้

5) ต้องสร้างตัวชี้วัดระดับบุคคลในการประเมินผลการปฏิบัติงานของครู เพื่อจะทำให้ทราบจุดเด่นจุดด้อย ต้องพัฒนาครูเป็นรายบุคคล กระทรวงต้องการให้ครูเป็นอย่างไรก็กำหนดตัวชี้วัดมาประเมินในสิ่งที่ต้องการให้เป็นปัจจุบันตอบไม่ได้ว่าครูแต่ละคนมีสิ่งที่จะต้องพัฒนาอะไรบ้าง จุดเด่นของครูมีอะไรบ้าง เช่น ต้องการให้ครูนำเทคโนโลยีมาใช้ ในการเรียนการสอนก็ต้องสร้างตัวชี้วัดเพื่อประเมินครูว่ามีการใช้ได้หรือเปล่า เช่น กระทรวงมีนโยบายอย่างไร นโยบายจะสำเร็จหรือไม่ต้องกำหนดตัวชี้วัดของนโยบายนั้น ๆ ระดับโรงเรียน และระดับตัวบุคคลของแต่ละนโยบาย ถึงจะตอบโจทย์แห่งความสำเร็จนั้น ได้ (Knowledge, 2564)

ไทยแลนด์ 4.0 เป็นสิ่งที่ดี ถ้าเป็นไปตามโมเดลนี้ ประเทศจะต้องมีนวัตกรรมเป็นของตนเองอย่างแน่นอน ฉะนั้น การศึกษา 4.0 เป็นส่วนหนึ่งของไทยแลนด์ 4.0 ที่จะ นำพาไปสู่ความสำเร็จ จึงต้องอาศัยทุกภาคส่วนให้ความร่วมมือ โดยเฉพาะครูต้องปรับการเรียนการสอนตามแนวทางสะเต็มศึกษา (STEM) และ Active Learning นำมาใช้ในการเรียนการสอนอย่างจริงจัง ผู้บริหารโรงเรียนต้องเป็นผู้นำทางวิชาการ การปฏิรูปการศึกษา ต้องเน้นที่ห้องเรียน ติดตามพฤติกรรมการสอนของครูโดยสร้างตัวชี้วัดผลการปฏิบัติงาน โรงเรียนทุกโรงเรียนต้องมีมาตรฐานเดียวกัน ภายใน 10 ปี ประเทศไทยต้องมีนวัตกรรม เป็นของตนเองแน่นอน

ภาษาไทยเป็นทั้งวัฒนธรรม เอกลักษณ์ และความภูมิใจของคนไทย แต่ปัจจุบันคนไทยส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทยได้ไม่ดีพอ ไม่รู้ว่ามีสระ และวรรณยุกต์ของภาษาไทยกี่รูป ก็เสีย คนไทยจำนวนมากยังเขียนภาษาไทยผิด พดผิด จับใจความผิด ฟังผิด อ่านผิด และที่สำคัญ คือ กลุ่มคนที่เป็นสาเหตุให้เกิดปัญหาในการใช้ภาษาไทย คือ กลุ่มวัยรุ่น ดารา นักแสดง นักร้อง นักการเมือง และสื่อมวลชน ที่ทำให้ภาษาไทยอยู่ในขั้นวิกฤติ มีการใช้ภาษาอย่างไม่เหมาะสม มีการใช้คำแสลงจนภาษาไทยเข้าขั้นวิบัติ เพราะอาจได้ยินได้ฟังจากสื่อที่ ถ่ายทอดมาจากดารา นักแสดง หรือบุคคลสาธารณะ และยิ่งร้ายไปกว่านั้น พบว่ามีการพูด

ภาษาไทยคำภาษาอังกฤษคำ จนเกิดปัญหาการสื่อสารและเข้าใจความหมายของภาษา ในทางที่ผิด เนื่องจากภาษาสามารถเปลี่ยนแปลงไปได้ตามยุคตามสมัย จะเห็นว่าคนรุ่นใหม่ ใช้ภาษาอย่างไม่ระมัดระวัง เพราะปัจจุบันสังคมอาจให้ความสำคัญกับภาษาไทยน้อยไป เห็นภาษาต่างประเทศสำคัญมากขึ้น ซึ่งก็ไม่อาจโทษใครได้ ถึงแม้ว่าพ่อแม่อยากจะให้ลูก เก่งภาษาต่างประเทศแต่ภาษาไทยก็ไม่ควรละทิ้ง หรือไม่สนใจการใช้ที่ถูกต้อง เพราะภาษา ทุกภาษาย่อมมีหลักการใช้ที่เหมือนกันคือ ต้องใช้ให้ถูกกาลเทศะ สถานที่ ถูกบุคคล ต้อง ชัดเจนทั้งการออกเสียงและใช้ประโยค ถูกต้องตามความหมายและบริบทของภาษา นอกจากการเรียนรู้ภาษาไทยกลางและภาษาต่างประเทศแล้วภาษาถิ่นของไทยก็มีความสำคัญมากเช่นกัน ในช่วงหลายสิบปีที่ผ่านมา กระแสสังคมคนอาศัยในต่างจังหวัดจะ สอนลูกให้พูดภาษากลางอย่างเดียว ไม่สอนภาษาถิ่น ทำให้ลูกพูดภาษาถิ่นไม่ได้ ทำให้เด็ก ขาดความรู้ในเรื่องนี้ และสังคมท้องถิ่นก็ขาดการสืบทอดสิ่งที่บรรพบุรุษถ่ายทอดกันมา ซึ่งเป็นเรื่องละเอียดอ่อน เช่น ตำราที่ใช้คำท้องถิ่น ทั้งตำรับยา ชื่อต้นไม้ หรือพิธีกรรม เป็นต้น ในขณะที่เดียวกันก็มีการใช้ภาษาอย่างมั่งง่าย มีการตัดคำตามสะดวก และใช้คำผิดหน้าที่ ปัญหาการใช้ภาษาไทยเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมานาน และเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ในแต่ละยุคแต่ละสมัย ปัญหาการใช้ภาษาสื่อมวลชน กล่าวคือ (Knowledge, 2564)

1) ใช้ภาษาพูดปนกับภาษาเขียน ใช้คำผิดความหมาย ใช้คำซ้ำซ้อนเยิ่นเย้อ คำสับสน คำสแลงผิด ใช้คำย่อโดยไม่ถูกต้อง ใช้คำสมญานามที่ไม่เคยใช้มาก่อน ใช้คำ หยาบคาย กำกวม หรือใช้คำภาษาต่างประเทศ ซึ่งสื่อมวลชนควรให้ความระวังและใช้ให้ถูก เพราะภาษาสื่อโดยเฉพาะในสื่อสิ่งพิมพ์ จะเป็นหลักฐานสำคัญที่คงอยู่นาน และแพร่หลาย ไปได้ไกล ซึ่งจะกลายเป็นแม่แบบและเป็นครูของสังคมโดยไม่รู้ตัว หากใช้ไม่ถูกต้องอาจทำ ให้เด็กรับรู้ในสิ่งที่ผิด จนไม่สามารถแก้ไขได้ “การเรียนภาษาไทยของคนไทย ต้องไม่มองว่า เป็นแค่เพียงวิชาหนึ่ง แต่เป็นการเรียนเพื่อสร้างคุณสมบัติความเป็นไทย จึงต้องปลูกฝัง ตั้งแต่เด็กอนุบาล”

2) ปัญหาการเรียนการสอนและการใช้ภาษาไทยด้านปัจจัยภายนอกว่า สื่อมวลชน สื่ออินเทอร์เน็ต โรงเรียน ครอบครัว และบุคคลสาธารณะ เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพล ส่งผลถึงการใช้ภาษาไทยในปัจจุบัน โดยผลวิจัยพบว่า ผู้นำ ผู้บริหาร นักการเมือง มี ลักษณะการใช้ภาษาไทยในการสื่อสารดังนี้ พูดภาษาต่างประเทศปนภาษาไทย หรือพูดคำ ทับศัพท์ภาษาต่างประเทศมาก คนทั่วไปไม่ทราบความหมาย ทำให้เข้าใจยาก ควรพูดกรณี ไม่มีคำภาษาไทยใช้จริง ๆ ใช้ภาษาไม่สุภาพ พูดวุ่น พูดไม่ชัด และไม่สนใจใช้ภาษาไทยให้ ถูกต้อง “เด็กและเยาวชนอาจนำมาเป็นแบบอย่างได้ ผู้นำประเทศและนักการเมืองควรให้ ความสำคัญในการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง ชัดเจน และคำนึงถึงมารยาทในการเลือกใช้คำให้

เหมาะสม และสังคมควรช่วยกันเฝ้าระวัง และร่วมมือท้วงติงหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ สื่ออินเทอร์เน็ต บุคคลสาธารณะ ที่ใช้ภาษาไทยไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสม” “สื่ออินเทอร์เน็ตมีการใช้ภาษาสื่อสารทางอินเทอร์เน็ต หรือการส่งข้อความ มีการตัดทอนคำ สะกดคำผิด ใช้ภาษาผิดจากความหมายเดิม รวมถึงการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตค้นคว้าข้อมูล ทำให้ภาษาเขียนบกพร่อง เช่น คำศัพท์ การสะกดคำ การเขียนผิดไวยากรณ์ เมื่อเด็กวัยรุ่นใช้เป็นประจำทุกวัน ก็ติดเป็นนิสัย นำมาใช้เขียนในการบ้านหรือในรายงาน” “เป็นการใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้อง จึงควรหาวิธีควบคุมการใช้ภาษาไทยในสื่ออินเทอร์เน็ต และจัดทำพจนานุกรมออนไลน์ให้เด็กและเยาวชนสืบค้นความหมายของคำและสำนวนภาษาไทยได้อย่างกว้างขวาง เพื่อส่งเสริมให้วัยรุ่นรู้จักใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง และเหมาะสมตามกาลเทศะ เพราะเด็กจะนิยมใช้อินเทอร์เน็ตมากกว่าเปิดหนังสือ”

ส่วนการอ่าน ฟัง พูด เขียน ภาษาไทยของเด็กในสังกัด สพฐ. พบว่า การใช้ภาษาไทยของเด็กไทยแย่มาก ๆ และการแก้ปัญหาเด็กอ่อนภาษาไทยที่หลายหน่วยงาน กำลังพยายามทำอยู่ก็ยังไม่ตรงจุด เหมือนแก้ปัญหาแบบจับแพะชนแกะ โดยไม่ดูธรรมชาติของเด็กว่า ต้องการเรียนรู้แบบไหน วิธีการอย่างไร ทั้งที่ จริง ๆ แล้วควรเริ่มฝึกให้เด็กอยากเรียนรู้และใฝ่รู้ โดยไม่มีการบังคับเด็ก ซึ่งอาจทำได้ด้วยการให้เด็กอ่านหนังสือนอกเวลาหรือหนังสือเสริมบทเรียน เช่น นิทาน เรื่องสั้น บทความที่เหมาะสมกับวัยของเด็กโดยมีครูคอยให้คำชี้แนะ (Knowledge, 2564) จากปัญหาที่เกิดขึ้นกับกระบวนการจัดการเรียนการสอนดังกล่าว จึงเป็นสาเหตุและแรงจูงใจที่ทำให้ผู้วิจัยต้องการศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยโดยใช้ชุดแบบฝึกทักษะการเขียน ภาษาไทยของนักเรียน ชั้นปีที่ 3 โรงเรียนบ้านนาสะไมย์ ตำบลนาสะไมย์ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร” ต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ชั้นปีที่ 3 โรงเรียนบ้านนาสะไมย์ ตำบลนาสะไมย์ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียน ชั้นปีที่ 3 โรงเรียนบ้านนาสะไมย์ ตำบลนาสะไมย์ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา การเก็บรวบรวมข้อมูล การแปลผลข้อมูล วิธีการทางสถิติสำหรับใช้ในการวิเคราะห์ และการทดสอบสมมุติฐานเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่กำหนดขึ้น มีรายละเอียดดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2541)

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ศึกษา เป็นกลุ่มประชากรที่มีสังกัดอยู่ในโรงเรียนบ้านนาสะไมย์ ตำบลนาสะไมย์ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร ประกอบด้วย ผู้บริหารสถานศึกษา ครู บุคลากรทางการศึกษาและนักเรียน จำนวนทั้งสิ้น 250 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาครั้งนี้ ใช้ประชากรทั้งสิ้น จำนวน 250 คน มาศึกษาโดยการศึกษา ค่าพารามิเตอร์ (parameter) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) ทั้งนี้ เพราะผู้ให้ข้อมูลสารสนเทศมีจำนวนพอเหมาะและสามารถเข้าถึงได้ทั้งหมด

3. กระบวนการสร้างเครื่องมือในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้แบบสอบถาม (questionnaire) ในกระบวนการวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) และเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล (ควบคู่กัน) จากกลุ่มประชากร (μ) โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับการสร้างเครื่องมือในการวิจัย ดังนี้

1. ศึกษาและสืบค้นข้อมูลจากเอกสาร หนังสือ ตำรา และงานที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย รวมทั้งการสืบค้นข้อมูลจากสื่อในระบบออนไลน์ (internet) แปลความหมายวิเคราะห์ สังเคราะห์แล้วกำหนดขอบเขตประเด็นเพื่อสร้างแบบสอบถามการวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research)

2. ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถาม (questionnaire) ที่สร้างขึ้นไปนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ (specialist) เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสมด้านเนื้อหา ความเชื่อมั่น (reliability) และความเที่ยงตรง (validity) ของเครื่องมือการวิจัยทั้งข้อคำถามเชิงปริมาณ (quantitative research) และข้อคำถามเชิงคุณภาพ (qualitative research) และได้มีผู้เชี่ยวชาญ (specialist) ในด้านการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย จำนวน 5 ท่าน

3. ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถาม (questionnaire) ที่ผ่านการตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสมด้านเนื้อหา ความเชื่อมั่น (reliability) และความเที่ยงตรง (validity) จากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน แล้วนำมาปรับปรุง แก้ไขเพิ่มเติม

4. หลังจากที่ได้ปรับปรุง แก้ไขเพิ่มเติมแบบสอบถามการวิจัย (questionnaire) ตามคำแนะนำแล้ว ผู้วิจัยได้นำไปเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญได้ตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งหนึ่ง

5. หลังจากที่ได้แบบสอบถามการวิจัย (questionnaire) ที่มีความสมบูรณ์แล้ว ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับโรงเรียนบ้านทุ่งแต่ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ซึ่งอาศัยอยู่ในตำบลทุ่งแต่ จำนวน 30 ชุด ทั้งนี้ เพราะชุมชนดังกล่าวมีบริบทที่ใกล้เคียงกันกับกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในพื้นที่ของอำเภอมหาชนะชัย (ซึ่งเป็นพื้นที่ของการวิจัยจริง) เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) และความเที่ยงตรง (validity) ของแบบสอบถามก่อนลงพื้นที่จริง

6. นำแบบสอบถาม (questionnaire) จำนวน 20 ชุด มาวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) และความเที่ยงตรง (validity) ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป (package software) แล้วไปนำเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาอนุมัติก่อนแจกแบบสอบถามจริง

7. นำแบบสอบถาม (questionnaire) ที่ผ่านการอนุมัติจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว และผ่านคณะกรรมการวิจัยในมนุษย์ไปลงพื้นที่เพื่อสอบถามกลุ่มตัวอย่างตามระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์ต่อไป

4. วิธีการตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

วิธีการสร้างและการทดสอบความเชื่อมั่นของเครื่องมือวิจัยนั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยสร้างขึ้นโดยคณะผู้วิจัยเอง ทั้งแบบสอบถาม ภายใต้กรอบแนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการวิจัย วัตถุประสงค์การวิจัย สมมติฐานเพื่อให้ตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยแบบสอบถามการวิจัยจะใช้คำถาม 2 ลักษณะ คือ ข้อคำถามแบบปลายปิดและข้อเสนอแนะ ส่วนแบบข้อคำถามการสัมภาษณ์เชิงลึกเป็นแบบปลายเปิด เมื่อสร้างแบบสอบถามเสร็จแล้วก็ตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของเนื้อหา พร้อมประเมินค่า IOC โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ส่วนการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญ เป็นการนำแบบสอบถามเสนอผู้เชี่ยวชาญให้พิจารณาและทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาและภาษาโดยพิจารณาถึงความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์และนิยามศัพท์ โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) การตรวจสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้พิจารณาความถูกต้อง ความสมบูรณ์ และจากค่าสัมประสิทธิ์ ครอนบัก อัลฟา (Cronbach's Alpha Coefficient) ซึ่งผลการตรวจสอบความเชื่อมั่นได้ค่าความเชื่อมั่น

ของคำถามแต่ละประเด็น และได้ค่าแห่งความเชื่อมั่นรวมอยู่ระหว่าง 0.7–1.00 นอกจากนี้แบบสอบถามที่สร้างขึ้นยังได้ผ่านการตรวจสอบเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญเรียบร้อยแล้ว จึงได้สรุปว่าแบบสอบถามที่ได้สามารถนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลได้

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่รวบรวมได้มาตรวจสอบความสมบูรณ์ของประเด็นคำถามต่าง ๆ ในกรณีที่จำนวนแบบสอบถามขาดความสมบูรณ์จำนวนเท่าใด ผู้วิจัยได้ลงพื้นที่และแจกแบบสอบถามเพิ่มเติมจำนวนเท่าที่ขาดไป และดำเนินการตามขั้นตอนการใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

- 1) ข้อมูลส่วนที่ 1 เกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล เช่น เพศ อายุ และชั้นปี การศึกษาวิเคราะห์ โดยการหาค่าร้อยละ (percentage)
- 2) ข้อมูลส่วนที่ 2 ได้ใช้สถิติต่าง ๆ เช่น การหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) โดยการประมวลผลข้อมูลจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสถิติ (software package)
- 3) มุลส่วนที่ 3 ผู้วิจัยสังเคราะห์ผลที่เกิดขึ้นจากการสอบถามและเรียงเรียงเชิงพรรณนา

ผลการวิจัย

วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นปีที่ 3 โรงเรียนบ้านนาสะไมย์ ตำบลนาสะไมย์ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียน มีประสิทธิภาพ $(E_1 / E_2) = 84.35/82.88$ ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนด

วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นปีที่ 3 โรงเรียนบ้านนาสะไมย์ ตำบลนาสะไมย์ อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยนักเรียนมีคะแนนทดสอบก่อนเรียน เฉลี่ยเท่ากับ 29.20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 48.67 และนักเรียนมีคะแนนทดสอบหลังเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 50.0 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 82.88 มีความก้าวหน้าทางการเรียนคิดเป็นร้อยละ 34.21

วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 3 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของนักเรียน มีอยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.02$, S.D. = 0.72)

อภิปรายผล

ประเด็นที่ 1 ประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียน มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) = 84.35/82.88 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนด สะท้อนให้เห็นว่า นักเรียนคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบฝึกท้ายเล่ม คิดเป็นร้อยละ 84.35 และได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการเขียนสะกดคำ คิดเป็นร้อยละ 82.88 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 สะท้อนให้เห็นว่าแบบฝึกที่สร้างขึ้นสามารถช่วยให้ผู้เรียนสามารถบรรลุตามเป้าหมาย ทั้งนี้เพราะมีการสร้างเครื่องมือและแบบฝึกอย่างเป็นระบบ โดยเริ่มจากศึกษาสภาพและความต้องการของผู้เรียน กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ นำกิจกรรมที่น่าสนใจมาเป็นแบบฝึกที่ส่งเสริมความรู้ ความคิด สติปัญญา และมีความน่าสนใจสำหรับผู้เรียน เนื้อเรื่องมีภาพประกอบที่สวยงามและผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญซึ่งผู้ศึกษาได้นำข้อเสนอแนะมาปรับปรุง แก้ไขแบบฝึกทักษะใหม่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่มีความเหมาะสม ซึ่งได้สอดคล้องกับ วันเพ็ญ บุญเที่ยง (2559) อธิบายว่าลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดีควรมีลักษณะที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรียนมาแล้ว เหมาะสมกับระดับวัยหรือความสามารถของนักเรียนมีคำชี้แจงสั้น ๆ ที่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจวิธีทำได้ง่าย ใช้เวลาที่เหมาะสม มีสิ่งที่น่าสนใจและท้าทายให้แสดงความสามารถ ควรมีข้อเสนอแนะในการใช้ มีให้เลือกทั้งแบบตอบอย่างจำกัดและตอบอย่างเสรีควรใช้สำนวนภาษาง่าย ๆ ฝึกให้คิดอย่างสนุกและรวดเร็ว (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2540) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ รัชดากร หมั่นมะโน (2565) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทยไม่ตรงตามมาตราโดยใช่เกม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านห้วยสะลักวิทยา อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทยไม่ตรงตามมาตราโดยใช่เกม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านห้วยสะลักวิทยา มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) = 84.35/82.88 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ คือ 80/80 ที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับมุกดาวรรณ บูลา (2566) ที่ศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านคลองสว่างอารมณ์ จังหวัดนครปฐม ภาคเรียนที่

2 ปีการศึกษา 2565 ผลการวิจัยพบว่า 1. ประสิทธิภาพของชุดแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า คะแนนประสิทธิภาพชุดแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ $E_1 = 81.75$ และมีคะแนนผลสัมฤทธิ์หลังเรียน มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ $E_2 = 86$ ดังนั้น ชุดแบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 81.75/86 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้ 2. ผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 86 คะแนน หลังเรียนได้รับการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ หลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 17.2 คะแนน และเมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนทดสอบก่อนเรียนมีค่า t ที่ระดับ 17.69 ปรากฏว่า คะแนนทดสอบหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ประเด็นที่ 2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นปีที่ 3 โรงเรียนบ้านนาสะเม็ อำเภอมือง จังหวัดยโสธร ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยนักเรียนมีคะแนนทดสอบก่อนเรียน เฉลี่ยเท่ากับ 29.20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 48.67 และนักเรียนมีคะแนนทดสอบหลังเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 50.0 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 82.88 มีความก้าวหน้าทางการเรียนคิดเป็นร้อยละ 34.21 สอดคล้องกับ ธนพร ดวงพรกชกร (2560) ที่ศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ร่วมกับแบบฝึกอภิปรายผล จากผลการวิจัย เรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ร่วมกับแบบฝึก” ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 การจัดการเรียนรู้ด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ร่วมกับแบบฝึก เป็นวิธีการที่ไม่ยากจนเกินไปมีขั้นตอนชัดเจน และนำความรู้จากการเรียนมาใช้ในการทำแบบฝึกเพื่อทบทวนบทเรียน ฝึกซ้ำๆ จนเกิดความเข้าใจ สามารถทำแบบฝึกในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ทำให้นักเรียนรู้สึกสนุก กระตือรือร้น ทำให้ประสบความสำเร็จในการทำแบบฝึก เกิดความภาคภูมิใจในตนเอง และเกิดแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองต่อไป และสอดคล้องกับ ประสิทธิ์ เฝยกลิ่น (2563) ศึกษาเรื่อง “การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำพื้นฐาน โดยใช้แบบฝึกทักษะกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ): กรณีศึกษานักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดมงคลรัตน์” ผลการวิจัยพบว่า

การจัดการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียน สอดคล้องกับพื้นฐานภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพ ที่ 88.60/86.63 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือนักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยจากการจัดการการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษคิดเป็นร้อยละ 88.60 และได้คะแนนเฉลี่ยหลังคิด เป็นร้อยละ 86.63 สื่อที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

ประเด็นที่ 3 ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการใช้แบบ ฝึกทักษะการเขียนภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของนักเรียน มีอยู่ในระดับ มาก ($\mu = 4.02$, $S.D. = 0.72$) สะท้อนให้เห็นว่านักเรียนมีความเห็นในเชิงบวกต่อการ ใช้ งานแบบฝึกทักษะการเรียนรู้ซึ่งสอดคล้องกับ ศิริพันธ์ เวชเตง (2562) ที่ศึกษาเรื่อง การ พัฒนาทักษะการเขียนสื่อสารโดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับการจัดการเรียนรู้ แบบมุ่ง ประสบการณ์ทางภาษา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า การ พัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสื่อสารกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากกลุ่มตัวอย่าง มีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.57/85.06 ผลการพัฒนาทักษะการเขียน สื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 80 จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 84.38 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ร้อยละ 80 ขึ้นไป ผลการเปรียบเทียบการเขียนสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาสูง กว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับ เกียรติสุดา บุญส่ง และสุภา พูนผล (2565) ที่ศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยด้วย ตนเอง สำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะฯ มีค่าเท่ากับ 73.88/74.92 นักศึกษาชาวต่างประเทศมีคะแนนเฉลี่ยหลังการใช้ชุดฝึกฯ (post-test) สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการใช้ชุดฝึกฯ (pre-test) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.01 และ 0.05 ตามลำดับ ส่วนผลการศึกษาระดับความสามารถ พบว่าก่อนใช้ ชุดฝึกทักษะฯ ร้อยละ 3.45 มีความสามารถในระดับดี ระหว่างการใช้ชุดฝึกทักษะฯ ร้อยละ 62.07 มีความสามารถในระดับดี และหลังใช้ชุดฝึกทักษะฯ ร้อยละ 3.45 มีความสามารถใน ระดับดีมาก และร้อยละ 55.17 มีความสามารถอยู่ในระดับดี ผลการศึกษาความพึงพอใจใน ภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.55 และสอดคล้องกับ วาสนา แสงสุข และ ไพโรจน์ เต็มเตชาติพงศ์ (2563) ที่ศึกษาเรื่อง แนวทางของครูในการพัฒนานวัตกรรมการ จัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า ครูมี แนวทางในการพัฒนานวัตกรรมการจัดการเรียนรู้ ดังนี้ (1) สร้างกรอบแนวคิดในการพัฒนาน วัตกรรมการจัดการเรียนรู้โดยศึกษาองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรมการจัดการ

เรียนรู้ ได้แก่ หลักสูตร เนื้อหา เนื้อเรื่องที่สอน จุดเด่นและจุดด้อยของเนื้อหา สภาพปัญหา การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและระดับความต้องการในขณะนั้น กำหนดแนวทางการพัฒนาและประเมินคุณภาพนวัตกรรมการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น (2) วิเคราะห์เวลาที่ใช้และผู้เรียน (3) กำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ วิธีการให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่แสดงถึงการเรียนรู้และระดับของพฤติกรรมที่ต้องการ จัดลำดับเนื้อหา กำหนดเวลาการนำเสนอและกิจกรรม (4) กำหนดคุณลักษณะของนวัตกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทย โดยนำเอาวัตถุประสงค์มาเป็นกรอบกำหนดคุณลักษณะของนวัตกรรมการเรียนรู้ด้านประภทการใช้ งาน พิจารณาคคุณลักษณะของนวัตกรรมการเรียนรู้ เพื่อคัดเลือกนวัตกรรรมให้สอดคล้องกับ ประสิทธิภาพของการรับรู้ของผู้เรียน (5) สำรวจทรัพยากรการพัฒนานวัตกรรมการจัดการ เรียนรู้วิชาภาษาไทย ได้แก่ บุคลากร เครื่องมือ วัสดุ อุปกรณ์ งบประมาณ และสถานที่ (6) ออกแบบนวัตกรรมการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย โดยคำนึงถึงหลักการและทฤษฎีต่าง ๆ ได้แก่ หลักการและทฤษฎีทางจิตวิทยาการศึกษา หลักการออกแบบ หลักการสื่อสาร และ หลักการเรียนรู้ (7) การวางแผนและดำเนินการพัฒนานวัตกรรมการจัดการเรียนรู้วิชา ภาษาไทย โดยพิจารณาให้สอดคล้องกับหลักการดำเนินงาน หรือกำหนดขั้นตอนการ ดำเนินงาน และการดำเนินงานตามแผนที่ได้วางไว้ และ (8) ตรวจสอบคุณภาพวิธีการของ นวัตกรรมการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสรุปและประเมินผลการพัฒนานวัตกรรมการจัดการ เรียนรู้ และผลจากการวัดเจตคติที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนมีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยเฉลี่ยอยู่ใน ระดับสูงถึงสูงมาก ด้านที่สูงที่สุดคือ ด้านการเรียนวิชาภาษาไทย รองลงมาคือ ด้าน ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย และสุดท้ายคือด้านวิชาภาษาไทย

เอกสารอ้างอิง

- บุญชม ศรีสะอาด. (2541). *การวิจัยเบื้องต้น*. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญส่ง และสุภา พูนผล (2565) การพัฒนาชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยด้วยตนเอง สำหรับนักศึกษาชาวต่างประเทศ. *วารสารมหาวิทยาลัยพายัพ*. 32(2), 50-65.
- ประสิทธิ์ เผยกลิ่น. (2563). การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำพื้นฐาน โดยใช้ แบบฝึกทักษะกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ): กรณีศึกษา นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดมงคลรัตน. *วารสารวารสารมหา จุฬานาครทรรศน์*. 7(9), 153-162.

- โพยม จันทร์น้อย. (2564). *การศึกษาไทย 4.0 จากผู้ใหญ่สู่ ถึงการศึกษาไทย 4.0*. สืบค้น 13 มีนาคม 2564.
จาก: <http://www.birdkm.com/outside-classroom/outsideclass/thai-education-40>
- ธนพร ดวงพรกชกร. (2560). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ร่วมกับแบบฝึก*. วิทยานิพนธ์การศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- มุกดาวรรณ บูลา พระมหาพิเชษฐ์ อดตานุรักษ์ พระจักรพัชร จุกกาทโท. (2566). *การพัฒนาชุดแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านคลองสว่างอารมณ์ จังหวัดนครปฐม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565*. *วารสารสันตยาภิวัฒน์ วัดหนองนกคด*. 1(4), 1-13.
- รัชดากร หมิ่นมะโน. (2565). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทยไม่ตรงตามมาตราโดยไขเกม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านห้วยสะลักวิทยา อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย*. *วารสารบัณฑิตศึกษาศาสตร์ มจร วิทยาเขตแพร่*. 8(1), 1-17.
- วาสนา แสงสุข และไพโรจน์ เต็มเตชาติพงศ์ (2563) *ที่ศึกษาเรื่อง แนวทางของครูในการพัฒนานวัตกรรมการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4*. *วารสารบัณฑิตศึกษามหาจุฬาลงกรณ์*. 7(3), 148-174.
- ศิริพันธ์ เวชเตง. (2562). *การพัฒนาทักษะการเขียนสื่อสารโดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1*. *วารสารเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*. 3(7), 99-111.
- Knowledge. (2564). *สถานการณ์ปัญหาคุณภาพการศึกษาไทย*. สืบค้น 13 มีนาคม 2564.
จาก <https://www.schoolofchangemakers.com/knowledge/11456/>